

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **ERECEIVABLES MANAGEMENT s.r.o.**, IČO: 02215055
sídlem Starochodovská 1360/78, Praha 4

zastoupeného JUDr. Evou Djačukovou, advokátkou
sídlem Starochodovská 1360/78, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 25. 7. 2016, čj. MSP-13/2016-SJL-ROZ/3

takto:

- I. Rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 25. 7. 2016, čj. MSP-13/2016-SJL-ROZ/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Evy Djačukové, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 25. 7. 2016, čj. MSP-13/2016-SJL-ROZ/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 19. 4. 2016, čj. MSP-1/2016-OED-SENA/12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za správní delikt podle 124b odst. 1 písm. b) zákona o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“) ve spojení s § 4 odst. 2 exekučního řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v období minimálně od 14. 1. 2016 do 1. 3. 2016, svoji činnost označuje jako „exekuceonline“ a na internetových stránkách (<http://exekuceonline.cz>), jejichž je provozovatelem, nabízí služby „podání exekuce za 30 vteřin“, „on-line stav exekuce“ a rovněž nabízí k využití formulář s označením „zahájit exekuci“, tedy ve svém souhrnu jsou internetové stránky provozované žalobcem způsobilé vyvolat nebezpečí záměny tím, že žalobce neoprávněně označuje svoji činnost jako „výkon rozhodnutí“, „exekuci“ nebo „exekuční činnost“, případně tvary slov od nich odvozenými či jiným označením způsobilým vyvolat či přivodit nebezpečí záměny se shora uvedenými označeními, přestože žalobce neprovádí nucený výkon exekučních titulů na základě zákona.
3. Napadeným rozhodnutím ministr spravedlnosti rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh prvostupňového řízení zahájeného k podnětu Exekutorské komory České republiky, shrnul závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí v podaném rozkladu brojil.
5. Žalovaný následně na str. 4 – 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal důvody, pro které nevyhověl jednotlivým námitkám vzneseným v rozkladu, jimiž žalobce brojil proti závěru o vině správním deliktem podle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu, a proti výši uložené pokuty. Se zřetelem k tomu, že žalobní body odpovídají žalobcem ve správním řízení uplatněným námitkám, budou závěry žalovaného pro přehlednost rekapitulovány v rámci vypořádání žalobní argumentace.

III. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě obecně uvedl, že předmětem správního řízení bylo posouzení, zda se žalobce dopustil porušení ustanovení § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu ve spojení s ustanovením § 4 odst. 2 exekučního řádu, tedy zda žalobce neoprávněně označil svou činnost jako „výkon rozhodnutí“, „exekuci“, „exekuční činnost“ či tvary slov od těchto slov odvozených, přičemž takovým označením činnosti žalobce bylo přivozeno nebezpečí záměny s uvedenými označením. Doplnil, že uvedené ustanovení bylo do exekučního řádu doplněno novelou provedenou zákonem č. 396/2012 Sb., přičemž dle důvodové zprávy k této novele tento zákaz má vést k ochraně práv oprávněného, povinného i třetích osob před subjekty, které podle exekučního řádu nemají oprávnění provádět exekuční činnost, a přesto svoji činnost takto označují, čímž mohou jiné osoby uvádět v omyl. Žalobce poznamenal, že je společností, jejíž činnost spočívá v poskytování webového rozhraní a softwaru pro správu pohledávek svým zákazníkům – převážně drobným věřitelům a poskytování administrativních služeb svým zákazníkům v souvislosti se správou jejich

pohledávek. Doplnil, že předmětem jeho činností v žádném případě není poskytování právních služeb zákazníkům či snad provádění jakýchkoliv činností simulujících exekuci. V rámci těchto činností žalobce realizoval i předmětné webové stránky na adrese www.exekuceonline.cz, které fungují jako prostředek komunikace mezi zákazníky, kteří spravují své vlastní pohledávky v zákaznických účtech na webovém portálu provozovaném žalobcem, jejich právními zástupci – advokáty a rovněž taky soudními exekutory ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 exekučního řádu, jenž provádí exekuce mimo jiné pro oprávněné – zákazníky portálu žalobce.

7. Pod *prvním žalobním bodem* žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je založeno víceméně pouze na posouzení obsahu internetových stránek na adrese www.exekuceonline.cz, když ve vlastní adrese těchto webových stránek je užito slovo „exekuce“, a dále na webových stránkách se vyskytují formulace „podání exekuce za 30 vteřin“, „on-line stav exekuce“, a „zahájit exekuci“. Žalobce měl za to, že žalovaný posoudil obsah uvedených webových stránek izolovaně bez přihlédnutí k podstatě jejich fungování jakožto určitého komunikačního kanálu mezi oprávněným, jeho právním zástupcem a soudním exekutorem provádějícím exekuci. Byl přesvědčen, že závěr žalovaného o tom, že samotné označení webových stránek žalobce může vyvolat nebezpečí záměny, je nesprávný. Závěr, že když drtivá většina soudních exekutorů v ČR užívá domény obsahující slovo exekuce, případně exekutor, jakékoliv obdobné užití těchto slov ze strany osoby odlišných od soudního exekutora vede k vyvolání nebezpečí záměny, je podle žalobce nelogický a absurdní. V této souvislosti poukázal na jiné webové stránky obsahující v doménách slovo exekuce s tím, že se na první pohled nejedná o případ, na který dopadá ustanovení § 4 odst. 2 exekučního řádu. Na jiném místě v této souvislosti namítl, že žalovaný tak porušil zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a aplikoval pravidlo obsažené v § 4 odst. 2 exekučního řádu formalisticky.
8. Pod *druhým žalobním bodem* žalobce namítl, že se žalovaný při hodnocení obsahu webových stránek snaží stylizovat do role průměrného potenciálního uživatele internetu, respektive průměrného potenciálního účastníka exekučního řízení. Závěr, že s ohledem na název webových stránek ve spojení s jejich obsahem nemůže být pochyb o tom, že žalobce provádí nucený výkon rozhodnutí, je podle žalobce rovněž nelogický a absurdní, když z obsahu webových stránek je objektivně jednoduše seznatelné, že snahou není provádět exekuce či výkon rozhodnutí, ale pouze a výhradně zajistit administrativu v souvislosti se zahájením exekučního řízení. Žalobce v tomto směru poukázal na bod 3.1 podmínek portálu [exekuceonline.cz](http://www.exekuceonline.cz) s tím, že pokud se zákazník rozhodne využít službu zahájení exekuce pohledávky, označené na webové stránce jako „zahájit exekuci“, bere na vědomí, že takovou exekuci pohledávky provádí pouze exekutoři zapsaní u Exekutorské komory České republiky v součinnosti s advokáty zapsanými u České advokátní komory. Souhlas s podmínkami využití služby je přitom dle žalobce podmínkou pro jakékoliv další manipulace na stránkách. Žalobce tedy zcela jednoznačně a bez možnosti jakékoli záměny deklaruje spotřebiteli, že není tím, kdo provádí vlastní výkon rozhodnutí – exekuci. Žalobce doplnil, že s podmínkami využití služeb se může na uvedených internetových stránkách seznámit kterákoliv osoba, nikoliv pouze ta, která se rozhodla pro využití služeb, jelikož smluvní podmínky lze „rozkliknout“ pod odkazem „podmínkami služby“ bez jakéhokoliv vyplňování údajů. Informace je tak bez omezení přístupná všem uživatelům internetu, a to i uživatelům průměrným.

9. V rámci námitek vznesených pod *třetím žalobním bodem* žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalovaného stran užití formulace „podání exekuce za 30 vteřin“. Tímto slovním spojením bylo podle žalobce myšleno zadání vstupních informací a jejich odeslání ke kontrole pohledávky a posouzení jejího dalšího postupu, tj. formální a procesní kontrola exekučního titulu, přičemž důvodem pro užití této formulace nebyla v žádném případě snaha spotřebitele klamat v tom smyslu, že by zasláním žádosti snad měla být již zahájena exekuce, ale upozornit je na výhodu, kterou jim využití služby poskytuje, tj. možnost učinit první krok z pohodlí domova. Žalobce nesouhlasil s tím, že by k formální a procesní kontrole exekučního titulu v širším slova smyslu byl oprávněn pouze exekuční soud či soudní exekutor. Formální a procesní kontrola exekučního titulu totiž podle žalobce spočívá například v tom, že se provede kontrola, zda je exekuční titul řádně opatřen doložkou právní moci a vykonatelnosti či že právo přiznané rozhodnutím není promlčené, přičemž tyto činnosti může provádět kdokoli (za úplatu pouze osoby oprávněné poskytovat právní služby na území České republiky).
10. Pod *čtvrtým žalobním bodem* pak žalovaný nesouhlasil s tím, jak žalovaný vyhodnotil formulaci „on-line stav exekuce“. Toto hodnocení je dle žalobce ještě více nelogické v kontextu skutečnosti, že v rámci této služby má zákazník přístup k exekučnímu spisu vedenému soudním exekutorem v exekučním řízení. Dle žalobce „*zde zkrátka objektivně není moc možností, jak toto nazvat, když se skutečně jedná o on-line propojení na stav exekuce*“. V žádném případě nemůže uvedená formulace podle žalobce vytvořit dojem, že žalobce provádí nucený výkon exekučních titulů.
11. Konečně pod *pátým žalobním bodem* žalobce namítl, že pokuta ve výši 100 000 Kč byla stanovena na základě spekulace správního orgánu, který ač měl k dispozici poslední účetní závěrku žalobce, ze které jasně vyplývá, že vlastní kapitál žalobce činil – 185 000 Kč, určil vlastní úvahou jakýsi fiktivní příjem žalobce na částku 24 335 498,05 Kč a mimo jiné tímto odůvodnil právě výši uložené pokuty, přičemž žalovaný závěr o výši pokuty potvrdil jako správný. Žalobce přitom namítl, že argumentoval-li žalovaný tvrzenou „mimořádnou škodlivostí jednání účastníka, která je akcelerována mediální kampaní a účastníkem zvolenou kombinací použitých formulací“, a měl-li v úmyslu založit rozhodnutí o výši sankce na uvedeném tvrzení, zejména stran akcelerace mediální kampaní, měl k tomu provést důkazy, neboť i kritéria pro určení výše pokuty právnické osobě jsou předmětem dokazování.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 11. 2016 setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Uvedl, že žalobní body se v zásadě shodují s námitkami, které již žalobce uplatnil ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2016 v rámci správního řízení vedeného v prvním stupni, a které zopakoval také v podaném rozkladu ze dne 5. 5. 2016. Těmito námitkami se žalovaný zabýval již opakovaně v napadených rozhodnutích, která jsou v tomto ohledu plně přezkoumatelná, a z jejich odůvodnění je patrné, za jaké konkrétní jednání, z jakých důvodů a na základě jakého právního podkladu byl žalobce postihován. Žalovaný proto na napadená rozhodnutí odkázal.
14. Doplnil, že námitky žalobce i nadále vycházejí z nesprávné teze, že subjektivní přesvědčení žalobce o předmětu jeho činnosti, jeho podnikatelský záměr či jeho další související činnost, mohou mít vliv na závěr o tom, zdali se předmětného správního deliktu dopustil

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

či nikoliv. Žalovaný uvedl, že ve svých rozhodnutích jednoznačně vymezil oblast posuzování zaměnitelnosti činnosti žalobce výlučně na oblast webových stránek žalobce www.exekuceonline.cz, přičemž podoba a zaměnitelnost dalších činností žalobce předmětem řízení nebyly. Je tudíž irelevantní, jak žalobce zamýšlel koncipovat svou činnost, jaká je filozofie jeho činnosti, ve prospěch koho tak činí, či jaké dobročinné projekty vedle své hlavní činnosti spravuje, vyvolá-li jeho webová sebe prezentace nedovolené nebezpečí záměny.

15. Žalovaný konstatoval, že v napadených rozhodnutích opakovaně vysvětlil, že v případě deliktu dle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu se jedná o správní delikt ohrožovací, přičemž tak vyvolání samotného škodlivého následku pro závěr o jeho spáchání není třeba, resp. tento škodlivý následek nastává již pouhým vyvoláním ohrožení, kteréžto bylo v řízení dostatečně prokázáno.
16. K jediné nové námitce poukazující na neprovedení důkazu k závěru o mediální kampani pak žalovaný uvedl, že tato okolnost nemohla, a také neměla sama o sobě žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Mediální kampaň žalobce je podle žalovaného ze své podstaty určena široké veřejnosti, která je po dobu trvání kampaně jejímu působení vystavená, jedná se tedy stran její existence o skutečnost obecně známou. Ani sám žalobce existenci mediální kampaně nepopírá, jde tedy podle žalovaného o nespornou skutečnost. Z těchto důvodů tak nebylo nutné existenci mediální kampaně dokazovat. Žalovaný v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 - 58. Žalobce si byl podle žalovaného vlastní mediální kampaně od počátku plně vědom, jelikož je jejím původcem, a proto se nemůže pro něj jednat o překvapivou informaci. Správní orgán prvního stupně s těmito informacemi pracoval již v rámci prvostupňového řízení, když zde založil svou úvahu o výši uložené sankce také mj. na okolnosti probíhající mediální kampaně žalobce. Žalobce tak byl podle žalovaného nesporně s tímto argumentem plně srozuměn a měl také možnost se k němu vyjádřit v rámci správního řízení, což neučinil ani v podaném rozkladu. V tomto ohledu je tudíž podle žalovaného námitka žalobce nepřipustnou novotou, kterou měl a mohl uplatnit řádně a včas v rámci řízení o rozkladu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Soud přitom nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť všechny byly součástí spisového materiálu, z něhož soud při svém rozhodování vycházel.
18. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci *prvního žalobního bodu* namítal, že napadené rozhodnutí je založeno pouze na posouzení obsahu internetových stránek, přičemž žalovaný nepřihlédl k podstatě jejich fungování s přihlédnutím k činnosti žalobce.
19. Soud připomíná, že podle § 4 odst. 2 exekučního řádu v rozhodném znění platí, že „*ten, kdo neprovádí na základě zákona nucený výkon exekučních titulů, není oprávněn označovat*

svoji činnost jako „výkon rozhodnutí“, „exekuci“ nebo „exekuční činnost“, tvary slov od nich odvozené, ani označení způsobilé přivodit nebezpečí záměny s uvedenými označeními“.

20. Z § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu se pak podává, že „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 4 odst. 2 označuje svoji činnost jako „výkon rozhodnutí“, „exekuci“ nebo „exekuční činnost“ nebo tvary slov od nich odvozenými či jiným označením způsobilým vyvolat nebezpečí záměny, přestože neprovádí nucený výkon exekučních titulů na základě zákona*“.
21. Soud podotýká, že ustanovení § 4 exekučního řádu s účinností od 1. 1. 2013 stanoví výslovnou povinnost exekutorů používat označení „soudní exekutor“ při výkonu jakékoliv činnosti exekutora a zakazuje se toto označení používat jiným osobám. Exekuční řád pak současně zakazuje označování činnosti jiných osob jako „výkon rozhodnutí“, „exekuci“ nebo „exekuční činnost“, resp. odvozenými výrazy či označeními, které by byly způsobilé přivodit nebezpečí záměny s uvedenými označeními, neprovádí-li tyto osoby nucený výkon exekučních titulů na základě zákona.
22. Smyslem právě popsaných pravidel je přitom zcela zjevně ochrana práv oprávněného, povinného i třetích osob před subjekty, které podle exekučního řádu nemají oprávnění provádět exekuční činnost, a přesto svoji činnost takto označují, čímž mohou jiné osoby uvádět v omyl (srov. rovněž zvláštní část důvodové zprávy k čl. III zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony). Porušení popsaných pravidel je pak spojeno s odpovědností za přestupek, popř. jiný správní delikt (s účinností od 1. 7. 2017 pak v souvislosti s novou úpravou správního trestání s odpovědností za přestupek).
23. V nyní posuzované věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobce v rámci své podnikatelské činnosti provozoval internetové stránky <http://exekuceonline.cz>, přičemž na uvedených stránkách nabízel služby „podání exekuce za 30 vteřin“, „on-line stav exekuce“ a rovněž nabízel k využití formulář s označením „zahájit exekuci“.
24. Správní orgán prvního stupně prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu s tím, že již samotné označení činnosti účastníka „exekuceonline“ je způsobilé vyvolat nebezpečí záměny. Správní orgán prvního stupně přitom poukázal na způsob tvorby označení internetových stránek exekutorských úřadů a uzavřel, že užívá-li žalobce k označení činnosti termín „exekuceonline“, pak se zřetelem k obsahu internetových stránek nemůže být pro průměrného potenciálního účastníka exekučního řízení i třetí osoby pochyb o tom, že provádí nucený výkon exekučních titulů. Pro potenciální účastníky exekučního řízení (zejm. oprávněné) je dle správního orgánu prvního stupně zjevné, že činnost žalobce poskytovaná prostřednictvím portálu <http://exekuceonline.cz>, může vyvolat dojem, že se společnost zabývá činností na základě veřejnoprávního oprávnění v podobě výkonu rozhodnutí. V daném případě podle správního orgánu prvního stupně postačí, že právnícká osoba pouze označením činnosti vyvolá nebezpečí záměny, ze které by se průměrný účastník exekučního řízení nebo třetí osoby mohly domnívat, že předmětem činnosti subjektu je výkon rozhodnutí, exekuce nebo exekuční činnost.
25. Žalobce v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí v tomto směru vznesl námitky obdobné těm, které uplatnil v podané žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

26. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí setrval na závěrech vyslovených v prvostupňovém rozhodnutí s tím, že „na matoucím charakteru názvu webových stránek nic nemůže změnit výklad účastníka řízení, který název čte způsobem, že je možné zadat exekuci, tedy výkon pravomocného rozhodnutí, prostřednictvím internetu, bez nutnosti ztráty času a prostředků vyhledáváním vhodného exekutora, nákladů na cestování apod.“. Žalovaný v tomto směru uzavřel, že „ve skutečnosti nic z účastníkem zmiňovaného objektivně z názvu nevyplývá. Účastník pouze popisuje svůj záměr stran výkonu činnosti pod tímto názvem, ale nikoli jeho objektivní vyznění“. Doplnil, že „průměrná třetí osoba z názvu účastnickových webových stránek, ale ani z obsahu jejich titulní a jediné stránky, není schopna tento záměr účastníka identifikovat“. Žalovaný rovněž zcela setrval na závěrech vyložených v prvostupňovém rozhodnutí akcentujících skutečnost, že žalobce již pouhým označením činnosti vyvolá nebezpečí záměny, přičemž průměrný účastník exekučního řízení nebo třetí osoby by se mohli domnívat, že předmětem činnosti žalobce je výkon rozhodnutí, exekuce nebo exekuční činnost.
27. Soud především nemůže žalobci přisvědčit v jeho námitce, že žalovaný pochybil, pokud založil své závěry „pouze na posouzení obsahu internetových stránek“ na adrese <http://exekuceonline.cz>, přičemž nepřihlédl k podstatě jejich fungování s přihlédnutím k činnosti žalobce. Soud konstatuje, že z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, za jaké konkrétní protiprávní jednání byl žalobce postihnut a na základě jakých úvah žalovaný k závěru o naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu dospěl.
28. Soud s odkazem na výše uvedené uvádí, že způsob označení internetových stránek provozovaných žalobcem, jejichž prostřednictvím žalobce svou činnost vykonával a na nichž prostřednictvím žalovaným specifikovaných označení inzeroval konkrétní služby, skutečně odporuje zákazu stanovenému v § 4 odst. 2 exekučního řádu. Z internetových stránek, jejichž relevantní obsah je řádně zachycen ve správním spisu (srov. závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009 - 70), je zjevné, že žalobce v souvislosti s označením své činnosti a dílčích služeb v rámci této činnosti používá v rozporu s § 4 odst. 2 exekučního řádu pojmu exekuce, ačkoli není sporu o tom, že on sám není nadán pravomocí provádět nucený výkon exekučních titulů na základě zákona.
29. Žalovaný přitom v obou rozhodnutích zcela zřetelně akcentoval, že již samotný obsah internetových stránek ve spojení s jejich označením je způsobilý vyvolat u třetích osob mylný dojem, že žalobce je k poskytování služeb spojených s nuceným výkonem rozhodnutí oprávněn.
30. S žalobcem není možno souhlasit potud, že by žalovaný chybně odhlédl od žalobcem tvrzené podstaty fungování internetových stránek, resp. jím popisovaného způsobu výkonu jeho podnikatelské činnosti a zapojením soudních exekutorů do projektu žalobce. Žalovaný naopak v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vysvětlil, že žalobcem tvrzené okolnosti nejsou způsobilé na vyslovených závěrech stran porušení § 4 odst. 2 exekučního řádu ničeho změnit, neboť tyto okolnosti nijak nevylučují nebezpečí, že činnost žalobce bude vnímána na základě označení a žalovaným specifikovaných částech obsahu předmětných internetových stránek. Soud s tímto závěrem souhlasí a doplňuje, že žalobcem obecně tvrzené okolnosti týkající se jeho spolupráce se soudními exekutory nijak nevylučují závěr o naplnění znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsáním skutkem za situace, kdy sám žalobce

v bodě 3.3 podmínek portálu exekuceonline.cz službu poskytovanou prostřednictvím předmětného portálu označuje jako službu spočívající v exekučním vymáhání pohledávky (srov. rovněž dále).

31. Soud pak ze shodného důvodu nemohl žalobci přisvědčit v jeho související námitce stran porušení zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu vytykající žalovanému omezení se na posouzení obsahu internetových stránek, neboť obsah správního spisu poskytuje pro přijatý meritorní závěr dostatečnou oporu. Ani sám žalobce ostatně konkrétně neoznačil či nenavrhl k provedení takový důkazní prostředek, který by byl s to skutkové a na ně navazující právní závěry žalovaného zvrátit (k související argumentaci čl. 3.1 podmínek portálu exekuceonline.cz srov. rovněž dále).
32. Soud se s žalovaným ztotožňuje v jeho závěru o naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu a nemá za to, že by byl tento závěr nelogický nebo absurdní. Žalovaný podle stanoviska soudu zcela správně uzavřel, že žalobce ve výroku popsáním skutkem porušil pravidlo stanovené v § 4 odst. 2 exekučního řádu, a to již samotným opakovaným používáním pojmu exekuce v označení stránek a v rámci žalovaným identifikovaných částí jejich obsahu. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce ostatně již v rámci správního řízení v podání ze dne 8. 2. 2016 v tomto směru připustil, že použití pojmu „zahájit exekuci“ může být zavádějící.
33. Soud tedy souhlasí se závěrem správních orgánů obou stupňů, že uvedený způsob použití pojmu exekuce může v rozporu s cílem a smyslem předmětné právní úpravy vyvolat u třetích osob, především pak u potenciálních účastníků exekučního řízení, v rozporu se skutečným stavem věci dojem o tom, že žalobce je na základě jemu uděleného veřejnoprávního oprávnění legitimován zajišťovat nucený výkon rozhodnutí v rámci své podnikatelské činnosti.
34. Pro úplnost soud podotýká, že na uvedeném závěru není s to ničeho změnit poukaz žalobce na jiná konkrétní označení internetových stránek obsahující slovní prvek „exekuce“, neboť otázka jejich souladu s § 4 odst. 2 exekučního řádu nebyla předmětem tohoto řízení, přičemž žalobce ani netvrdil, že by žalovaný v jiném správním řízení k těmto případům vyslovil právní názor neslučitelný se závěry přijatými v nyní posuzované věci.
35. Předmětný okruh žalobních námitek tedy soud neshledal důvodným.
36. Soud dále přistoupil k posouzení námitek vznesených pod *druhým okruhem žalobních bodů*, jimiž žalobce s poukazem na bod 3.1 podmínek portálu exekuceonline.cz poukazyval na to, že z obsahu webových stránek je seznatelné, že snahou není provádět exekuce či výkon rozhodnutí, ale pouze a výhradně zajistit administrativu v souvislosti se zahájením exekučního řízení.
37. Správní orgán prvního stupně k souvisejícím námitkám vzneseným již v průběhu správního řízení uvedl, že „*obchodní podmínky uvedené na internetových stránkách žalobce se skutečně snaží poskytnout jakési vysvětlení v části třetí. Nicméně to je v celém kontextu zavádějící*“. Doplnil, že z předmětné části podmínek lze skutečně usuzovat, že exekuci provádí soudní exekutor, nikoli sama společnost. Následující ustanovení, podle něhož „*zákazník souhlasí s tím, že exekutora vyberou epohledavky.cz*“, ovšem dle správního orgánu prvního stupně vzbuzuje v adresátovi dojem, že soudní exekutoři s tímto portálem úzce spolupracují, resp. provádí nucený výkon exekučních titulů přes tento web.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

38. I v tomto případě žalobce v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí vznesl proti uvedeným závěrům námitky obdobné těm, které uplatnil v podané žalobě.
39. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že na závěrech rekapitulovaných výše v rámci vypořádání prvního žalobního bodu nemůže nic změnit ani to, že ustanovení bodu 3.1 podmínek portálu exekuceonline.cz, jež jsou k dispozici proklikem v tzv. „vyskakovacím okně“. Žalovaný uvedl, že pokud jsou webové stránky způsobilé vzbudit u třetích osob průměrného rozumu dojem, že účastník je soudním exekutorem, ustanovení obchodních podmínek uvádějící opak je ustanovením, které druhá strana nemůže rozumně očekávat. To platí podle žalovaného zejména v posuzovaném případě, kdy klíčová informace ohledně skutečné povahy činnosti účastníka není uvedena přímo na webové stránce, kde jsou naopak uvedeny výhradně matoucí formulace, ale je uvedena pouze ve „vyskakovacím“ okně. Podle žalovaného jde tedy o překvapivé ustanovení, které právě proto nemůže mít význam pro závěr, zda předmětné webové stránky vyvolávají nebezpečí záměny ve smyslu § 4 odst. 2 exekučního řádu.
40. Jak bylo uvedeno výše v rámci vypořádání námitek vznesených pod prvním okruhem žalobních bodů, žalobce ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsáním skutkem porušil pravidlo stanovené v § 4 odst. 2 exekučního řádu, a to již samotným opakovaným používáním pojmu exekuce v označení stránek a v rámci žalovaným identifikovaných částí jejich obsahu, inzerujících služby „podání exekuce za 30 vteřin“, „on-line stav exekuce“ a „zahájit exekuci“. Skutečnost, že žalobce v uvedeném ustanovení podmínek portálu exekuceonline.cz, které jsou po jejich otevření k dispozici na předmětných internetových stránkách, ve vztahu ke službě „zahájit exekuci“ informuje o tom, že exekuci provádí pouze exekutoři zapsaní u Exekutorské komory České republiky v součinnosti advokáty zapsanými u České advokátní komory, nijak nevylučuje odpovědnost žalobce za správný delikt spočívající v protiprávním užívání pojmu exekuce v souvislosti s označováním a popisem své vlastní podnikatelské činnosti.
41. Žalovaný správně akcentoval, že uvedené ustanovení, z něhož lze dovodit, že žalobce sám nucený výkon rozhodnutí nevykonává, ale využívá k tomu v souvislosti s výkonem své podnikatelské činnosti k tomu oprávněné osoby, není bez dalšího způsobilé žalobce ze spáchání předmětného správního deliktu vyvinut. Odhlédne-li soud od toho, že je toto ustanovení výslovně vztaženo toliko k jediné ze závadných složek obsahu internetových stránek žalobce identifikovaných správními orgány, především je třeba souhlasit se žalovaným, že je obsaženo teprve v podmínkách portálu exekuceonline.cz, které jsou uživatelům veřejné datové sítě dostupné teprve v tzv. vyskakovacím okně, které je aktivováno kliknutím uživatele. Lze souhlasit s úvahou správních orgánů, že relevantní průměrný uživatel veřejné datové sítě, který předmětné internetové stránky navštíví, bude bez ohledu na ustanovení podmínek, kterým pravděpodobně nebude přikládat větší pozornost, z celkového dojmu, kterým na něj bude označení a obsah předmětných internetových stránek působit, vyvozovat, že předmětem činnosti provozovatele předmětného portálu je poskytování služeb exekučního vymáhání pohledávek.
42. Staví-li přitom žalobce své námitky na výše zmíněné části obsahu podmínek portálu exekuceonline.cz, s tím, že z nich musí být třetím osobám zřejmé, že žalobce nucený výkon rozhodnutí nevykonává, je třeba zdůraznit, že na základě jiného ustanovení předmětných podmínek naopak třetí osoby mohou legitimně dojít k jinému závěru. V této souvislosti soud nemohl přehlédnout, že sám žalobce v bodě 3.3 předmětných podmínek výslovně pojmenovává službu portálu exekuceonline.cz, jako službu spočívající

v exekučním vymáhání pohledávky, a to v souvislosti s podmínkami úplaty za tuto službu. Je to tedy sám žalobce, kdo svou činnost v jiném ustanovení podmínek, na které jinak sám odkazuje a staví na nich svou procesní obranu, označuje v rozporu se zákazem uvedeným v § 4 odst. 2 exekučního řádu svou vlastní činnost provozovanou prostřednictvím předmětných internetových stránek jako službu spočívající v exekučním vymáhání pohledávky.

43. Žalovaný tedy podle soudu nepochybil, pokud uzavřel, že žalobcem zdůrazňované ustanovení podmínek portálu exekuceonline.cz není samo o sobě způsobilé vyloučit závěr o naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu skutkem specifikovaným ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
44. Soud neshledal důvodnými ani námitky vznesené pod *třetím a čtvrtým žalobním bodem*, kde žalobce zpochybňoval závěry žalovaného vyslovené k námitkám souvisejícím s formulacemi „podání exekuce za 30 vteřin“, resp. „on-line stav exekuce“.
45. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k formulaci „podání exekuce za 30 vteřin“ odmítl námitky žalobce s tím, že kontrolu exekučního titulu v rámci posuzování, zda jsou splněny všechny zákonem stanovené předpoklady provedení exekuce, provádí výhradně exekuční soud a soudní exekutor. Pokud se žalobce domnívá, že může provádět formální a procesní kontrolu exekučního titulu před zahájením exekučního řízení, může podle žalovaného svou činností průměrného účastníka exekučního řízení a taktéž třetí osoby uvádět v omyl. Žalovaný přitom zdůraznil, že pro posouzení věci není relevantní, co použitím předmětných výrazů („podání exekuce za 30 vteřin“, „zahájit exekuci“) žalobce ve skutečnosti myslel. Obdobně pak ve vztahu k užití formulace „on-line stav exekuce“ žalovaný poznamenal, že pokud žalobce zprostředkovává službu nahlížení do exekučních spisů, může v celém kontextu vyvolávat u potenciálního účastníka exekučního řízení dojem, že provádí nucený výkon exekučních titulů, když umožňuje nahlížení do exekučních spisů. Z použité formulace podle žalovaného ani nijak nevyplývá, že se jedná o pouhé zprostředkování propojení věřitele se soudním exekutorem a nikoli o vztah přímý.
46. Soud výše vyložil, že správní orgány nezatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, pokud uzavřely, že žalobce ve výroku popsaným skutkem porušil pravidlo stanovené v § 4 odst. 2 exekučního řádu, a to již samotným opakovaným používáním pojmu exekuce v označení stránek a v rámci žalovaným identifikovaných částí jejich obsahu. Soud má shodně jako správní orgány obou stupňů za to, že uvedený způsob použití pojmu exekuce může v rozporu s cílem a smyslem předmětné právní úpravy vyvolat u třetích osob, především pak u potenciálních účastníků exekučního řízení, v rozporu se skutečným stavem věci dojem o tom, že žalobce je na základě jemu uděleného veřejnoprávního oprávnění legitimován zajišťovat nucený výkon rozhodnutí v rámci své podnikatelské činnosti. Soud přitom zdůraznil, že sám žalobce v podmínkách označil služby poskytované prostřednictvím portálu za služby spočívající v exekučním vymáhání pohledávky.
47. S ohledem na právě uvedené je tedy podle stanoviska soudu pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nerozhodné, jaký konkrétní věcný substrát se pod jednotlivými formulacemi měl podle tvrzení žalobce skrývat, neboť by nemohl jakkoli změnit závěr, že v důsledku užití pojmu exekuce v označení internetových stránek a v důsledku opakovaného užití tohoto slovního prvku v rámci jejich obsahu mohly třetí osoby s ohledem na dříve uvedené a s přihlédnutím k tomu, jak sám žalobce služby poskytované

prostřednictvím portálu v podmínkách označoval (viz výše), legitimně dojít k závěru, že je žalobce oprávněn v rámci své podnikatelské činnosti vykonávat exekuci.

48. K formulaci „podání exekuce za 30 vteřin“ a související procesní obraně žalobce zpochybňující závěr, že k formální a procesní kontrole exekučního titulu je oprávněn pouze exekuční soud či soudní exekutor, pak soud pro úplnost podotýká, že uvedený závěr žalovaného samozřejmě nevylučuje, aby k tomu oprávněná osoba poskytla jiné osobě právní službu spočívající v posouzení naplnění podmínek pro zahájení exekuce, jakkoli je k jejich autoritativnímu posouzení oprávněn toliko soud, resp. soudní exekutor. V nyní posuzované věci však není pochyb o tom, že žalobce sám takovým oprávněním umožňujícím mu poskytnutí odpovídající právní služby za úplatu nedisponoval. Žalobcem tvrzené okolnosti spolupráce se soudními exekutory či advokáty přitom nejsou s ohledem na výše uvedené závěry pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Z právě uvedeného důvodu pak soud nemohl přisvědčit ani žalobní argumentaci týkající se formulace „on-line stav exekuce“.
49. Důvodnou však soud shledal námitku vznesenou pod *pátým žalobním bodem*, kterou žalobce poukazoval na to, že správní orgány k závěrům týkajícím se přitěžujících okolností v podobě mediální kampaně žalobce neprovedly žádný důkazní prostředek.
50. Žalobci je třeba přisvědčit, že i úvaha o kritériích výše pokuty ukládané ve správním řízení za správní delikt musí vycházet ze skutkových zjištění, jež mají oporu v obsahu správního spisu. Závěr správního orgánu o přitěžující okolnosti tedy musí vycházet ze skutkového zjištění o její existenci, které musí být založeno na podkladech, jež jsou součástí správního spisu.
51. V nyní posuzovaném případě správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v rámci úvahy o výši ukládané pokuty zjevně posoudil jako okolnost přitěžující skutečnost, že předmětné internetové stránky *„navíc jsou propagovány v rozhlasu, čím škodlivý následek znásobuje“*. Obdobně pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že správní orgán prvního stupně *„zohlednil přitěžující okolnosti, tj. mimořádnou škodlivost jednání účastníka, která je akcelerována mediální kampaní...“*, přičemž úvahu správního orgánu prvního stupně aproboval jako správnou.
52. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány obou stupňů opřely svou úvahu o výši pokuty mj. o závěr o existenci přitěžující okolnosti, kterou spatřovaly v tom, že internetové stránky žalobce byly mediálně propagovány v rozhlase.
53. Soud však při prostudování správního spisu nezjistil, že by uvedený skutkový závěr vycházel z některých ve správním spisu založených podkladů. Ani žalovaný ostatně v podaném vyjádření k žalobě nečinil sporným, že k uvedené skutečnosti žádné dokazování neprováděl.
54. Z ustálené rozhodovací praxe správních soudů přitom vyplývá, že nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů je rozhodnutí správního orgánu pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
55. Za této situace soudu nezbylo, než uzavřít, že napadené rozhodnutí v části týkající se úvahy o výši pokuty ve vztahu k závěru o mediální propagaci předmětných internetových

stránek, na němž správní orgány mj. založily závěr o výši pokuty, postrádá jakoukoli oporu ve správním spisu.

56. Žalovaný se přitom mýlí, pokud uvedenou skutečnost ve svém vyjádření označuje za skutečnost obecně známou. Skutkové okolnosti související s otázkou, zda a do jaké míry žalobce propagoval svou podnikatelskou činnost a jím provozované internetové stránky, takovou povahu v žádném případě nemají a za notoriety je tedy nelze považovat. Současně platí, že uvedenou námitku nelze považovat za nepřipustnou novotu, tedy námitku, kterou by žalobce nebyl oprávněn v žalobě proti napadenému rozhodnutí vznést za situace, kdy obdobnou námitku neuplatnil v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS).
57. Pro úplnost soud podotýká, že neopomněl ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, posoudit okolnosti související s nabytím účinnosti nové hmotněprávní úpravy správního trestání. Dospěl však k závěru, že exekuční řád i po novelizaci zavádějící odpovědnost za přestupek stanoví za předmětná protiprávní jednání, za něž byl žalobce v předmětném případě postihnut, shodné horní hranice pokuty, a proto nelze novou úpravu považovat pro žalobce za příznivější.
58. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění. V dalším řízení zohlední žalovaný závěry vyslovené výše v bodech 50 – 56 odůvodnění tohoto rozsudku, doplní požadovaným způsobem své skutkové závěry a zajistí, aby měly dostatečnou oporu ve správním spisu.
59. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
60. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a sepsání žaloby) a režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu